

26 B:4

I taxa föreskriven minimiavgift för va-förbrukning har ansetts skäligen böra nedsättas med hänsyn till att den berörda fritidsfastigheten saknat avlopp och haft en mycket enkel vatteninstallation och ringa vattenförbrukning.

Dödsboet efter K.J. äger en fastighet i Gagnefs kommun. Fastigheten ligger inom verksamhetsområdet för kommunens allmänna va-anläggning och har sedan 1930-talet sin installation för renvatten kopplad till anläggningen. Vattenmätare finns inte installerad på fastigheten. Enligt taxa för Gagnefs kommuns allmänna vatten- och avloppsanläggningar antagen den 7 oktober 1974 skall brukningsavgifter utgå enligt följande:

- a) en fast avgift per år om 200:-
- b) en rörlig avgift per m³ levererat renvatten utgörande 2 kr per m³ för förbrukning upp till 500 m³ per år; 1,65 kr per m³ för förbrukning mellan 500 m³ - 2 000 m³ per år; 1,35 kr per m³ för förbrukning utöver 2 000 m³ per år
- c) i de fall mätare inte kan installeras beräknas brukningsavgift enligt a+b per år till belopp motsvarande en normalförbrukning. Minimiavgift per år för lägenhet som saknar bad och wc utgör 400:- och för lägenhet med bad och wc 600:- kronor.

I taxans § 10 föreskrivs vidare: "Kan brukningsavgift för viss fastighet inte skäligen beräknas enligt de i §§ 8 och 9 angivna grunderna eller är kommunens kostnad för att låta den allmänna anläggningen brukas för fastigheten avsevärt högre eller lägre än för fastigheter inom verksamhetsområdet i allmänhet påförs brukningsavgift efter bedömning av kommunstyrelsen i varje särskilt fall."

Mellan parterna är ostridigt att taxeenlig brukningsavgift 1976 för fastigheten, som saknar bad och wc, (enligt § 8 c) utgör 400 kr.

Dödsboet yrkade vid Va-nämnden fastställt att dödsboet för år 1976 inte var skyldigt utge högre brukningsavgift för fastigheten än 300 kr, varav 200 kr avser fast del och 100 kr rörlig del. Dödsboet anförde: Byggnaden på fastigheten är ca 100 år gammal och oisolerad. Fastigheten utnyttjas i genomsnitt ca tre veckor varje år. All vattenförbrukning inom fastigheten hänför sig till denna tid. Vintertid kan, enär vattnet då fryser, någon förbrukning över huvud taget inte förekomma. Den enda va-installation, som finns på fastigheten, är ett invändigt tappställe utan tillhörande avlopp. Under kranen finns i stället en hink, avsedd att ta emot spillvattnet. Vattenförbrukningen per år kan beräknas till 1-2 m³. Tillämpning av § 8 i taxan leder därför till ett orimligt resultat för dödsboets vidkommande. Detta framgår än mer tydligt vid en jämförelse med dödsbodelägaren G.H:s permanentbostad i Hedemora. I denna fastighet

finns 6 tappställen, badrum och wc, separat wc, tvättmaskin m.m. För 1975 uppgick bruksavgiften för vatten för denna fastighet till 336 kr, avseende ca 250 m³. Reduktion av avgiften för fastigheten bör därför ske med tillämpning av § 10 i taxan.

Kommunen bestred dödsboets talan och anförde: För 1976 skall bruksavgift för fastigheten utgå med 400 kr. Av taxan framgår att mätare normalt skall installeras. I fall där detta inte går, måste bruksavgifterna per år beräknas till belopp motsvarande normalförbrukning. Normalförbrukning för fastighet med wc och bad uppgår enligt konsultfirman VIAK till 200 m³/år och för fastighet som saknar wc och bad till 100 m³/år. För fritidsfastigheter kan normalförbrukningen uppskattas till 300 l/dygn eller - om standarden är hög - till 500 l/dygn. Kommunens kostnader för att förse fastighet inom visst område med vatten är lika stora oavsett om fråga är om fritidsfastighet eller fastighet för permanentboende. Det vore därför ur rättvisesynpunkt olyckligt om olika avgifter skulle gälla för olika typer av fastigheter. Det skulle dessutom medföra betydande administrativa svårigheter att kontrollera boendetid och vattenförbrukning på fritidsfastigheterna. I kommunen finns ca 2 000 fritidsfastigheter, av vilka flertalet saknar mätare. Med vattenavgifter täcker kommunen ca 40 % av sina kostnader för vattenförsörjningen. Den av dödsboet åberopade § 10 i taxan är inte tillämplig i detta fall. Kommunen särbehandlar inte någon fastighet i va-hänseende.

Va-nämnden yttrade:

I målet är ostridigt att enligt kommunens taxa bruksavgift skall utgå med dels en fast dels en rörlig del, den sistnämnda utgörande visst belopp per levererad m³ renvatten och att, där mätning inte sker, minimiavgiften är 400 kr. Dödsboet har utöver den fasta avgiftdelen medgett att betala 100 kr i rörlig del. Med tillämpning av taxans kubikmeterpris, 2 kr, motsvarar vad dödsboet sålunda medgett att betala en årsförbrukning av 50 m³.

Enligt vad kommunen uppgett saknar flertalet av de ca 2 000 fritidsfastigheterna inom kommunen vattenmätare. Numera skall mätare installeras där det är tekniskt möjligt men det kan inte uteslutas att åtskilliga fastigheter allt framgent kommer att sakna mätare. Av punkten 11 i ABVA följer dock att kommunen som villkor för vattenleverans kan föreskriva installation av vattenmätare.

Det kan inte anses åligga huvudmannen för en allmän va-anläggning att, där mätare inte är uppsatt, i varje enskilt fall undersöka fastighetens vattenförbrukning och fastställa avgiften därefter. En schablondebitering, grundad på en uppskattning av normalförbrukningen, kan därför inte undvaras och en sådan debitering är i och för sig inte heller att anse som oförenlig med principen om skälig och rättvis avgiftsfördelning mellan fastigheterna. Det är vidare angeläget att avvikelser från schablondebiteringen inte sker annat än i undantagsfall. Endast om särskilda skäl visas föreligga bör avvikelser tillåtas. Den bruksavgift som debiterats dödsboets fastighet avser uppenbarligen till viss del avlopp, vilket fastigheten saknar. Dess va-installation i övrigt utgörs av endast en tappkran som

är av mycket enkelt utförande. Med hänsyn till det anförda och då anledning inte föreligger att ifrågasätta riktigheten av dödsboets uppgift om vattenförbrukningen finner Va-nämnden särskilda skäl föreligga att frångå taxans bestämmelse om mini-
miavgift. Det belopp med vilket dödsboet vill ha avgiften nedsatt kan anses vara en skälig reducering. Under hänvisning till det anförda finner Va-nämnden att dödsboets talan skall bifallas.

Va-nämnden fastställde att dödsboet inte var skyldigt att betala högre bruksavgift än 300 kr, varav 200 kr i fast avgift och 100 kr motsvarande rörlig avgift.

Beslut: 1977-08-03, BVA 48

Mål nr: VA 50/76